

РІШЕННЯ

ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 30/2014

30 березня 2014 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, вивчивши декларацію під заголовком «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні», яку поширив проповідник християнства Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви –

ВСТАНОВИВ:

Декларація проповідника Любомира під заголовком «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» присвячена пророцтву про нормалізацію суспільного життя в Україні внаслідок суттєвих змін у житті народу. Загальним способом нормалізації декларується здорова, творча, корисна для спільноти діяльність за правилами нормального життя, встановленими Богом, під чим розуміється послідовне дотримання християнських десяти заповідей. Конкретизуючи своє пророцтво, проповідник Любомир висуває програму патерналістичного державотворення з трьох елементів, а саме: державного диктату на кожній ділянці суспільного життя (визначення довготермінових програм розвитку і конкретних завдань кожного громадянина новою владою – керівниками всіх рівнів, вибраними чи призначеними на керівну посаду за критеріями професіоналізму, порядності та щирого патріотизму); тотальної дисципліни громадян (кожен громадянин, після того як керівні державні органи добре попрацюють і точно визначать його завдання, мусить сумлінно виконувати свою роботу, особливо коли йдеться про служіння співгромадянам); тотального контролю виконання громадянами своїх обов'язків (кожен громадянин номінується державним працівником, стан якого, його знання всіх правил дорученої йому роботи та послідовної, якісної її реалізації мають сумлінно, по-людському та абсолютно чесно перевіряти представники влади).

Декларуючи необхідність тотального контролю держави за громадянами, проповідник Любомир зазначає, дослівно, таке: «Ми, люди, є немічними створіннями, які звикли легковажити своїми завданнями». Таким чином ставиться під сумнів найвище значення людської душі, що є гріхом та неправдою (Люд. 2.5). Людина є душа; добро – внутрішня суть людини (Діал. 40); силою душі є віра, і віра міняє світ (Симв. 9, 16), людина сама володіє собою і ставить собі завдання, які виконує за доброю волею (Декл. 4, 5) як

творець добра (Симв. 14). З викладеного вбачається, що гріховні слова проповідника Любомира про немічність людини можуть поглибити зневіру людей у собі, несуть у собі зло приниження людини (Код. 1).

Зміст декларації проповідника Любомира у частині пророцтва про державу, що має диктувати громадянам, як їм будувати своє життя, за богословською кваліфікацією теології релігійної віри в найвищу цінність людини слід розглядати як проповідь соціального фундаменталізму – вчення, яке оголошує людину рабом всемогутнього суспільства, слабкою біологічною істотою, яка створена суспільством і зобов'язана служити суспільству, вклонятися йому, боятися його та принижуватися перед ним.

Викладене дає підстави визнати злом декларацію проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні».

З іншого боку, сучасне вчення про сутність зла у богослов'ї релігійної віри в найвищу цінність людини виходить із такого тлумачення Символу віри, 25 (зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло), що добра людина є сильнішою за зло, оскільки людина всеохопна, а зло обмежене (Симв. 26, Дос. 21, 34-35); іншими словами, зло є обмеженим добром. Якщо сила Бога, якою наповнена повною мірою кожна людська душа, полягає в єдності всього буття, то зло є малою відмежованою частиною буття, яким володіє людина разом з Богом.

Сутнісною характеристикою зла є безумство (Діал. 34), що проявляється у таких формах, як нерозумність, недобрість та самозречення. Слід зазначити, що ці три форми представляють цикл розвитку у розумінні Священного писання, тексту Креативний ідеалізм, 13. Адже у свідомості, спотвореній злом, місце ідеального займає заперечення, а місце творення – боротьба; два фундаментальні принципи буття (Креат. 3-6) вироджуються у заперечення всього, крім матеріального, і у підміну розвитку войовничістю; три закони розвитку (Креат. 10-12) вироджуються у заперечення дійсного, здійснення запереченого та заперечення заперечення. Обмежене (вироджене) формулювання законів розвитку найкращим чином характеризує еволюцію форм зла: від заперечення дійсного (нерозумності) та здійснення запереченого (недобрості) до заперечення заперечення (самозречення).

Нерозумність є бездушністю, недушевленістю, об'єктністю, характерною для неживих предметів та істот, які не мають влади над собою і живуть інстинктивно, рефлексивно.

Недобрість є злодіємством, непорядністю, коли істота, будучи певною мірою людиною, здатною володіти собою, водночас певною мірою дозволяє собі не володіти собою і не бути вірною собі, тим самим чинити зло, усвідомлюючи, що чинить зло, і не стримуючи себе у творенні зла.

Самозаперечення є індивідофобією істоти, яка в усьому іншому великою мірою є людиною та проявляє мудрість, але глибоко переконана у своїй недосконалості та безсиллі поза групою та масою таких самих індивідофобів. Зупинка у циклі розвитку на стадії самозаперечення фіксує зло цієї недосконалості (гріха), а подальше просування у циклі розвитку веде до

послідовного самозаперечення, визнання недосконаліми та заперечення власних уявлень про свою недосконалість.

Стадію самозаперечення сучасна теологія людини трактує як найвищу точку в моральному розвитку свідомості, спотвореної безумством. Серед усіх форм зла свідоме самозаперечення є таким злом, яке найближче до еволюційного перетворення у добро. Саме на цій стадії свідомість готова переступити через межу власних матеріалістичних уявлень про свою обмеженість та створити собі силою віри досконало вимишлену душу, набуваючи таким чином священної людяності через смирення (Симв. 9, 10). Таке бачення місця самозаперечення у циклі розвитку, перетворення зла на добро у процесі самопоборення зла відповідає принципу подолання сильного зла малим злом (Люд. 3.5).

Отже, якщо декларація проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» звернена перш за все до істот, що у своєму моральному розвитку перебувають на стадії бездушності або непорядності та закликає їх перейти на наступний етап циклу розвитку, етап самозречення, в такому разі цю декларацію можна оцінити як добро. Тим більше що віруючі в найвищу цінність людини напевне не дозволять принизити себе такою декларацією, знаючи, що душу неможливо принизити (Симв. 48-33) та вміючи оволодівати злом, погоджуючись зі злом його ж мовою, тобто мовою заперечення, відмежовуючи свідомість від зла (Діал. 66).

Для вирішення питання про те, чи може в такому розумінні декларація проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» бути визнана добром, слід з'ясувати, до кого звернена ця декларація. Якщо це не спроба виправдати власну зупинку в розвитку і не спроба домінувати над інакомислячими, а заклик до порядку, звернений безпосередньо до певних осіб з числа вірних Української Греко-Католицької Церкви, захоплених суспільними пристрастями та іншими спокусами або таких, що у нинішній складній суспільній обстановці свідомо нехтують нормами християнської моралі, в такому разі ми можемо проігнорувати зневажливе, гріхове висловлювання про нібито немічну природу людини та погодитись з глибоким еволюційним підтекстом декларації проповідника Любомира.

Окремо, вирішуючи питання про моральну допустимість для віруючих в найвищу цінність людини оцінювати з точки зору нашої релігії християнські проповіді, Хранитель віри виходить з того, що Бог радить людям у Священному писанні вважати християнство доброю релігією (Симв. 38) і поділяти таку форму віри (Симв. 41), тобто, бути солідарними із християнами у розумінні статті 6 Декларації суверенітету особистості, яка є невід'ємною частиною Священного писання. Солідарність передбачає прагнення взаєморозуміння, а отже і припускає винесення моральних оцінок за правилами Кодексу визначення добра і зла. Окрім того, на цей час в Українській Душевній спільноті з благословення Божого вже сформувалася практика проведення обрядів визначення добра і зла у солідарності із християнами (процеси №№ 26/2013, 21/2012, 18/2012, 12/2012, 7/2011), на сторінках нашого релігійного бюлетеня «Ідеаліст» № 13 (27) від 20.07.2013 р. вже критично

оцінювалася декларація того ж проповідника Любомира під назвою «Велика країна малих людей» (стор. 2-3, публікація «Не треба протиставляти людину суспільству»). Отже, оцінювання християнських проповідей з точки зору нашої релігії за останні роки стало вже традиційним, хоча при цьому ми не забуваємо встановлене Богом табу – заборону проповідникам віри в найвищу цінність людини критикувати інші релігії (Люд. 4.10).

Ухваливши рішення почати процес, хранитель віри визначає часові рамки процесу і коло осіб, яких стосується цей процес, повідомляє їм про початок процесу та пропонує надати свої доводи по суті процесу (Священне писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 1, 8, 9).

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИРІШИВ:

Почати процес визначення добра і зла стосовно декларації під заголовком «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні», яку поширив проповідник християнства Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви.

Визначити коло учасників процесу у складі одного учасника: Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви. Запропонувати йому до 10 травня 2014 року надати свої доводи по суті процесу, зокрема, пояснити: хто є адресатом декларованого ним послання; якими мають бути межі пропонованої ним жорсткої регламентації державою життя громадян; яким чином пропонується практично реалізувати висловлений задум; чи вважає він послідовним продовженням тези «ми, люди, є немічними створіннями» подолання такої власної немічності, як переконання у власній немічності.

Це рішення може бути переглянуте за ініціативою Хранителя віри або за зверненнями зацікавлених осіб, зокрема, у разі мотивованої відмови учасників процесу від участі в ньому.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко